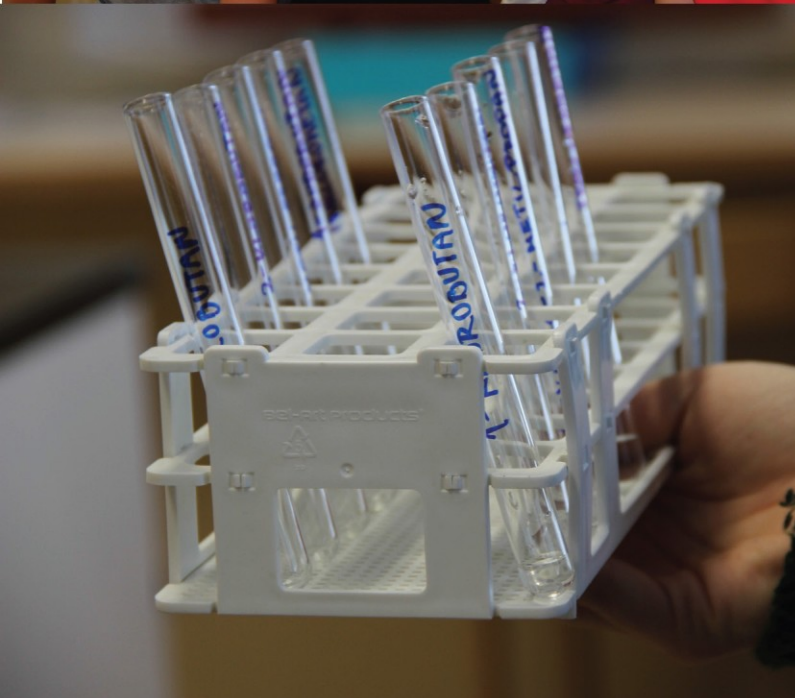

Čez gimnazijski prag

Gimnazija Ormož | zabavno čtivo
1. številka | 9. letnik | januar 2019

GIMNAZIJA PREDŠOLSKA VZGOJA

www.gimnazija-ormoz.si
www.facebook.com/gimormoz

VABLJENI K VPISU za šolsko leto 2019/2020

Rok oddaje prijave za vpis: 2. april 2019
Vpis v Gimnazijo Ormož: 18.-21. junij 2019

GIMNAZIJA ORMOŽ

VIDI SE SLIŠI SE

- 7. Tomo Križnar
- 7. DOS na poti
- 8. Sejem Sobra
- 8. Medgeneracijski športni dan
- 9. Projektni dnevi
- 12. Maribor - OIV in ID
- 13. Ustvarjamo za otroke

POTUJEMO

- 14. Obisk čarobnega bisera Italije
- 16. Športni tabor
- 18. Spoznavni vikend
- 19. Božična pravljica na Dunaju

- 21. Geo
- 22. Nar
- 23. Dan

AKTU

- 25. Ma
- 26. Spra
- 26. Vzga
- 27. Por

DIJAK

- 30. Vaja
- 31. Inter

32. RA

fotografi in zgodovinarji

pravoslovci na terenu

nska od blizu

UALNO

artin Kojc

prejem novincev

gojiteljada 2018 v GO

ročilo iz muzeja

KI SE PREDSTAVIJO

a dela mojstra

ervju s Kajo Rutar

AZVEDRILO

GLAVNI UREDNICI:

Taja Husel, Klara Branda

NOVINARJI:

Nina Bokša, Klara Branda, Hana Črček, Ana Erhatic, Kaja Horvat, Leon Horvat, Taja Husel, Katja Indžić, Meta Ivanuša, Jana Jelovica, Ana Klinc, Ana Korpar, Špela Kostanjevec, Gašper Krabonja, Sandra Kumer, Lea Majcen, Vid Munda, Barbara Prelog, Maša Puklavec, Grega Rubin, Lara Tušek, Ana Zemljič, Nuša Žinko

FOTOGRAFIJE:

Foto-video krožek Gimnazije Ormož

IZBOR FOTOGRAFIJ:

Klara Branda, Taja Husel

PRELOM IN OBLIKOVANJE:

Klara Branda, Taja Husel

LEKTORICA:

Simona Meglič

MENTORICI:

Lenka Keček Vaupotič,
Simona Meglič

ČEZ GIMNAZIJSKI PRAG:

www.gimnazija-ormoz.si

IZDAJATELJICA:

Gimnazija Ormož

TISK:

Alinea

Vektorske slike vzete z:

www.freepik.com

www.all-free-download.com

"Uspeh ni ključ do sreče. Sreča je ključ do uspeha. Če imate radi svoje delo, boste uspešni."

Albert Schweitzer

Polovica leta je za nami in z njim tudi nekaj pridobljenih ocen. Nekatere so dobre, nekatere slabe, ampak ob tem se vprašam, zakaj bi morale biti vse dobre? Zaradi nas ali zaradi naših staršev? Zaradi študija ali zaradi naše prihodnosti?

Mogoče bi si vsi morali natančno in večkrat prebrati uvodno misel. Res delamo stvari, ki nas veselijo?

To je le eno izmed mnogih vprašanj, ki se nam mladim rojevajo vsak dan in se z njimi spopadamo. Če želimo lepo prihodnost in dobro službo, moramo imeti dobre ocene, ki nam omogočajo vpis. Ko sem se sama odločala, kje se bo nadaljevala moja pot, se verjetno nisem dodobra zavedala, kaj pomeni moja odločitev v tistem trenutku in kaj bo pomenila čez štiri leta. Sama sem imela v mislih veliko šol, vendar se na koncu v nobenem izmed teh poklicev nisem videla. Po eni strani sem želela stran od staršev, v veliko mesto z novimi prijatelji in sošolci, ki bi jih tam pridobila. Ko sem obiskala šole, ki sem jih dala na vrh svojega dolgega seznama, sem se znašla v veliki stiski. Hkrati sem bila premlada za tako veliko odločitev, vendar mi kaj drugega ni preostalo. Možnosti sem mesece premlevala v glavi, se pogovarjala s starši ter sošolci in prijatelji. Vedela sem, da mi bo tista ura spanca, ki bom jo pridobila z vpisom v našo gimnazijo, veliko pomenila; če bi se vpisala v katerokoli drugo šolo, bi to uro ali še več izgubila. Želela sem si veliko prostega časa in domače okolje, hkrati pa sem želela tudi nekaj starih prijateljev, saj se sama nisem upala podati na to novo, neodkrito pot. Sedaj, ko sedim tu in pišem ta uvodnik, se zavedam, da sem se odločila prav. Pridobila sem veliko pozitivnih stvari, ki jih prinese naša gimnazija, da ne govorim o svoji udobni, veliki postelji, v kateri lahko spim vsako noč, o popoldanskih urah, ki jih imam zaradi bližine na voljo za prijatelje in družino, več časa za učenje. Kljub temu da sem se vpisala v lokalno šolo, kjer sem prej obiskovala tudi osnovno, sem pridobila veliko novih prijateljev.

Vendar tudi mene do ponovne, skorajda enake odločitve loči samo še eno leto. Znova se bom morala odločiti kam in kako, vendar bom sedaj morala oditi iz našega malega mesteca. Vesela sem, da sem ta štiri leta še preživela doma z družino, kar mi je omogočila ormoška gimnazija. Želim, da se vsak izmed vas pravilno odloči, tako da boste sami zadovoljni s svojo odločitvijo. Nikamor se nam ne mudi, pomembno je le to, da si nekaj želimo in tako bomo tudi uspeli. Dovolite si sanjati in sanje se vam bodo mogoče uresničile.

Klara Branda

TOMO KRIŽNAR

Gimnazija Ormož je imela to čast, da jo je obiskal slovenski popotnik in humanitarni delavec Tomo Križnar. Predstavil nam je svoje delo in Nubsko ljudstvo, ki ga že več kot petnajst let oblega sudanska vojska in nad njimi izvaja genocid. To se dogaja ob očitnem prerivanju svetovnih sil za sudanska bogastva. To svetovni javnosti ni znano, saj v Nubske gore ni dovoljeno novinarjem, humanitarcem itd. To je tudi eden izmed najtežje dostopnih krajev na svetu. Tam ni elektrike, bencina, niti trgovine ali restavracije ... Tam živijo popolnoma drugačni ljudje.

Si lahko v letu 2018 sploh še predstavljamo življenje brez materialnih dobrin? Brez telefon in računalnika? Brez kosa novega oblačila vsak mesec? Smo člani potrošniške družbe, v kateri se lahko hitro izgubimo, in izgublamo stik s svetom ter s samim sabo. Nube so naše popolno nasprotje. Križnar jih označuje za čiste ljudi, ker ne živijo kot mi. Nimajo ničesar, a so kljub temu srečni.

Tomo Križnar se trudi Nubam pomagati. Dijaki gimnazije smo Tomu Križnarju podarili tudi manjšo donacijo, za katero smo prepričani, da je šla v prave roke in za pravi namen.

Ana Z.

DOS na poti

Kakšni problemi pestijo dijake na območju Prlekije in Prekmurja? Ali nas vodstva občin, šol dovolj slišijo? Imamo v tem delu Slovenije dijaki enake možnosti na vseh področjih življenja kot tisti, ki živijo v večjih mestih, kot sta Maribor in Ljubljana? Smo dijaki sploh željni sprememb?

O takih in podobnih vprašanjih je tekla beseda na okrogli mizi DOS (Dijaška organizacija Slovenije) na poti – Prlekija in Prekmurje, ki je potekala 21. septembra v kulturnem domu Ljutomer. Več kot 150 dijakov se je prostovoljno udeležilo dogodka. V dvorani se je razvila glasna in burna debata, s katero smo navdušili predsednika DOS Kristijana Briškega in gosta Branka Šumenjaka, podžupana Občine Ormož, ter Nino Stegmüller, predstavnico ljutomerske občine. Gostje so bile tudi Meta Štuhec kot območna predstavnica dijakov v DOS, Iza Rengeo kot predstavnica dijaške sekcije Kluba prekmurskih študentov ter Ana Zemljič kot predstavnica dijaške sekcije Kluba ormoških študentov.

Zbrane je nagovoril tudi eden izmed najmlajših članov slovenskega parlamenta, Aljaž Kovačič, ki je vsem mladim namenil nekaj spodbudnih besed in nam iz prve roke povedal, da se z vztrajnostjo in voljo pride daleč.

O tem, kako raznovrstna in odlična mnenja ter kakšne inovativne ideje so se pojavile med mladimi udeleženci, bi lahko najbrž napisali kar dolg spis, vendar pa smo vsi s seboj zagotovo odnesli vsaj eno življenjsko lekcijo, ki pravi, da moramo mladi vztrajati in biti glasni ter si upati povedati svoje mnenje. Prav tako moramo potrskati na vsa vrata, ker se morda ne bodo odprla prva, niti druga, niti tretja. Morda se bodo odprla šele deseta. Toda ena se bodo.

Naj se sliši naš glas!

Ana Z.

Sejem SOBRA

V Gornji Radgoni so že sedmo leto zapored organizirali mednarodni sejem obrambe, varnosti, zaščite in reševanja. Dijaki 1. letnika smo se v četrtek, 20. septembra, odpravili proti Gornji Radgoni. Naše potovanje se je začelo v Ormožu, nato smo se ustavili v Središču ob Dravi, kjer so se nam pridružili učenci 9. razreda in veterani, ki so se borili v desetdnevni vojni za Slovenijo leta 1991. Nato smo se peljali ob meji med Slovenijo in Hrvaško, kjer so potekali napadi s Hrvaške. Med potjo so med nami potekali pravi diplomatski pogovori. V Gornji Radgoni smo se udeležili uvodne prireditve ter si ogledali vozila ter pripomočke slovenske vojske, gasilskih enot in policijskih enot. Zelo so nas presenetila veličastna vozila, ki smo si jih lahko pogledali pobliže in po možnosti celo od znotraj. Najpogumnejši so se lahko preizkusili v bojevanju s policistom specialcem. Nato nas je čakala tipična malica, in sicer pasulj ter velik hamburger. Priznati moramo, da smo sejem zapustili polni navdušenja in novega znanja. Pot nazaj domov je bila dokaj mirna, saj smo bili zelo izmučeni.

Kaja H.

Medgeneracijski športni dan med dijaki in starejšimi občani

CSO Ormož, Center za starejše občane, je 26. septembra 2018 pripravil različne medgeneracijske igre, ki so se odvijale dopoldne v Mestni grabi. Udeležili so se jih dijaki 3. letnika predšolske vzgoje. Družili so se v šestih igrah: po poligonu so na smetišnici prenašali žogo, metali kroglo, poskušali ohraniti žogo na sončnici, igrali preprosto košarko z metom na koš v krogu, metali obroče in se šli papirmate štafete. V zadnji igri so tekmovali le dijaki, saj so naredili dve gosenici – težava je bila, da so bili med dijaki baloni. Na koncu je dijakinja Lea Majcen zapela nekaj pesmi, da so druženje še kulturno obarvali. Ta izkušnja je za dijake posebna in drugačna, vendar so se zelo zabavali in navezali stike. Tako so se tudi tri dijakinje odločile, da bodo v CSO opravljale prostovoljno delo.

Dijaki so nanizali nekaj svojih vtisov o druženju:

»Srečanje s starejšimi občani mi je prineslo nove izkušnje, vseh mi je bila njihova pozitivnost, saj so jo prenesli tudi na nas. Druženje se mi je zdelo zelo prijetno in sproščeno.«

»Starejši občani so me zelo presenetili s svojo pozitivno energijo.«

»Druženje se nama je zdelo zelo zanimivo, presenečeni sva bili, da tudi starejši občani igrajo Xbox.«

»Vseh mi je bilo, da so tudi za starejše organizirane športne igre in ob tem smo se vsi zabavali.«

Dijaki 3. a PV, prof. mag. Aleksandra Š.

PROJEKTI DNEVI

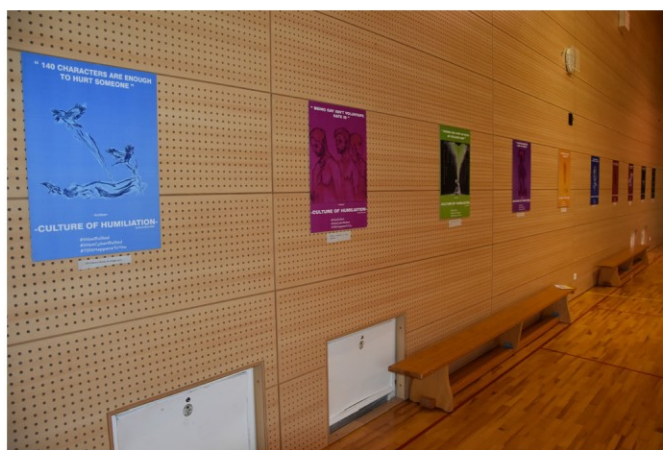
V kakšnem svetu živimo? Je že nastopil svet, za katerega je Srečko Kosovel že na začetku 20. stoletja upal, da bo človek postal človeku človek ali smo vedno bolj vsak na svojem bregu, v svojem lastnem svetu? Letošnjo vsebino projektnih dni smo v Gimnaziji Ormož prav zaradi tega vezali na človekove pravice, pravice, ki so univerzalne in neodtujljive, saj menimo, da se nam Kosovelov svet vse bolj oddaljuje. Vedno bolj postajamo nekdo, ki le skomigne z rameni, se obrne stran, prezre dejanja, besede. Nekdo, ki se tolaži "pač živimo v takem svetu". Nekdo, ki se raje skrije v sivino povprečja, kot da bi ukrepal?

Ker bi radi verjeli, da je svet lahko boljši, kot je, smo čas med 19. in 21. decembrom 2018 posvetili osveščanju dijakov o univerzalnih pravicah ljudi. Zato, da bo svet nekoč boljši.

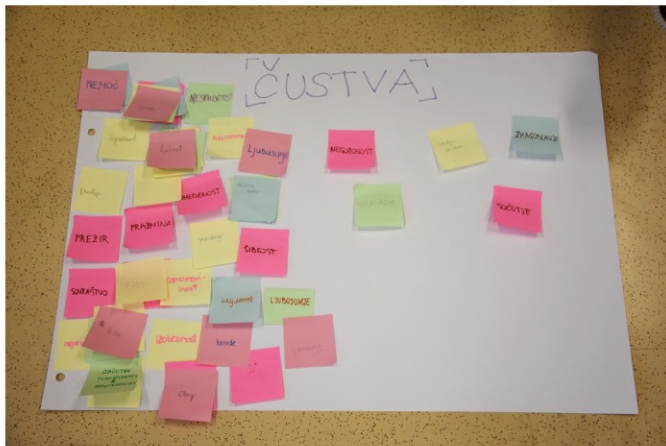
»Poglej jo, spet se je oblekla kot kakšna kmetica!«

Pogosto se ne zavedamo teže lastnih besed. Že ena sama taka izjava lahko postane temelj nasilja. O drugih ljudeh si prevečkrat ustvarimo negativno sliko na podlagi njihove zunanosti, ker nam ni všeč, kar vidimo in to tudi jasno izrazimo. Ne zavedamo pa se, da s tem na nek način kratimo njihovo pravico do svobode.

Vidi se, sliši se

Kaj bo posameznik oblekel, kako si bo postrigel lase, kakšno glasbo bo poslušal, s čim se bo ukvarjal; vse to je njegova individualna izbira. Pravica do svobode sodi med neodtujljive pravice človeka, kar pomeni, da je vsak lahko, kdor želi biti, dokler njegovo ravnanje ne omejuje svobode drugih. Žrtev nasilja se torej počuti nesvobodno, ujeta v kletki. V večini primerov sama ne more najti izhoda iz te kletke, saj je ključ dostopen samo ljudem na drugi strani rešetk. Rešitelj, ki ji ponovno odpre vrata do svobode, je lahko že ena sama oseba, ki ji ponudi podporo. Kdor je deležen nasilja, se namreč zaveda predvsem, kako je, če si sam. Človek pa je socialno bitje, zato v družbi išče pripadnost in razumevanje.

Če se predolgo počuti kot tujec v svetu, v katerem živi, se lahko iz kaosa neprijetnih čustev, ki jih doživlja, razvijejo resne posledice, kot so npr. psihične težave. Nasilje se lahko konča še bolj tragično, tako da si žrtev vzame življenje. V takem primeru so nasilneži posegli celo v posameznikovo pravico do življenja. Od vseh vrst nasilja zlasti medvrstniško nasilje močno zaznamuje posameznika, saj mladostniki prijateljstvo postavljajo med najvišje vrednote. Medvrstniško nasilje se pojavlja v različnih oblikah, od zmerjanja z zbadljivkami in kletvicami, izključevanja iz družbenega kroga, ustrahovanja, uničevanja lastnine, pa vse do fizičnega nasilja.

Menim, da se temu problemu, predvsem mladi, še vedno preveč izogibamo in v takih situacijah raje ostanemo tihi, saj ne želimo tudi sami postati tarče nasilja. Mogoče bi morali vsi razmisliti o tem, da ko z nasiljem nekomu omejimo pravico do svobode, lastnine in/ali življenja, v resnici kršimo temeljne človekove pravice.

Nuša Ž.

Kamen na kamen pogača, zrno na zrno pogača, slika na sliko animacija

Na eni izmed delavnic smo o človekovih pravicah, diskriminaciji in drugih kršitvah, ki se dogajajo v družbi, razmišljali tudi skozi izdelavo stop-animacije. Govorimo o posebni tehniki animacije, ki prikazuje nežive predmete v gibanju. Čeprav oči gledajo le hitro, neprekinjeno predvajanje zaporedja fotografij, jih možgani pretvarjajo v iluzijo oz. navidezno gibanje.

Delo se začne z idejo, potrebno je napisati zgodbo, jo pretvoriti v scenarij. Isti scenarij lahko predstavimo na veliko različnih načinov, glede na uporabo materiala, iz katerega so izdelani liki in scena. Ti predmeti so lahko izdelani iz gline, plastelina, lesa, žice ali drugih materialov. Zgodbo lahko predstavimo tudi z zaporedjem narisanih sličic, ki jih oblikujemo ročno ali računalniško. Z ekipo dveh prijateljic smo se odločile za uporabo plastelina in gline. Tako so že po nekaj minutah gnetenja pred nami stale majhne raznobarvne žogice, glavne junakinje naše zgodbe.

Naslednji korak je bil postavitve scene, luči in kamere v pravem miniaturnem studiju. Snemanje je potekalo tako, da smo našo glavno junakinjo premikali po prostoru in vsak premik zabeležili z najmanj štirimi fotografijami. Pri tem smo se zelo zabavale, čeprav je bilo potrebno zaradi nenamernega premika scene včasih ponoviti ves kader. »In to je to, končale smo«, je bila naša končna misel ob zadnjih fotografijah, vendar smo se močno uštele. Prišel se je dolgotrajen proces prenosa fotografij in montaže. Ker smo si močno želele predstaviti naš projekt na šolski proslavi naslednjega dne, je bilo potrebno ostati do večernih ur. Pri tem se je bilo potrebno spoprijeti z izzivi, kot so nepravilen prenos fotografij, zapore zaradi prenašanja prevelikih datotek in zapiranja programa montaže vsakih nekaj minut, ki nam je tako večkrat uničil ves napredek. Kljub temu smo bile nad končnim produktom navdušene, še posebej ker je bil vsak korak dela za nas popolnoma nova izkušnja.

Sandra K.

GA JE TREBA KUPITI? NE, IZDELAMO GA LAHKO DOMA!

Na delavnici Izdelajmo afriški instrument in zaigrajmo smo pod vodstvom profesorja Aleša Lubija izdelali veliko različnih instrumentov. Za izdelavo smo uporabili vsakdanje stvari, ki jih najdemo doma, kot so na primer slamice, karton, lepilni trak, žebliji, žaga in druge stvari. Naučili smo se, kako izgledajo glasbila v Afriki, kako jih preprosto izdelati ter kako nanje igrati. Izdelovanja instrumentov smo se udeležili dijaki vseh letnikov in se tako ob glasbi med seboj še tesneje povezali. Na instrumente, ki smo jih izdelali, smo poskusili tudi zaigrati. Nekaj dijakov je instrumente predstavilo na zaključni prireditvi v petek. Vsi smo se na delavnici zelo zabavali.

Jana J.

Diskriminacija ni kul – zato ne diskriminiraj

Na delavnici smo se s predstavnikom humanitarne organizacije Amnesty International pogovarjali o diskriminaciji. Diskriminacija je nepriznavanje človekovih pravic komu drugemu v primerjavi z nami, torej sebe vidimo v boljši luči kot nekoga drugega. Diskriminiramo lahko kogar koli, če se tega zavedamo ali ne.

Ali ste se že kdaj vprašali, če ste tudi sami kdaj koga diskriminirali, ga po tistem obsojali ali se ga izogibali? Prav to so načini diskriminiranja, ki vzbudijo v ljudeh občutek manjvrednosti, in zaradi katerih se ljudje počutijo izključene iz družbe. Večina ljudi je takšnih, da sodimo ljudi po zunanjem videzu, npr.: po barvi kože, oblačilih, socialnem statusu, po višini ali obliki telesa; ne damo jim priložnosti, da bi se nam predstavili in pokazali, kakšni so v resnici. Ljudje ne priznavajo tistih, ki so na kakršen koli način drugačni od nas, zaradi česar po svetu prihaja do vojn in nesporazumov.

Po predavanju sem ugotovila, da bi morali biti hvaležni za vse in vsako osebo posebej. Med seboj se razlikujemo in ravno zaradi tega smo posebni. Moramo se spoštovati in uživati v medsebojni družbi, saj bomo na tak način svet naredili lepši.

Nina B.

Ali imamo pravico do evtanazije?

To je danes eno najpogostejših vprašanj. In ko vprašamo ljudi po njihovem mnenju, se to velikokrat razlikuje. A če imamo pravico do življenja in svobode odločanja, se imamo tudi pravico odločiti, kaj narediti s svojim življenjem, še posebej ko ni več možnosti, da bi se lahko izboljšalo. S tem mislim na neozdravljive bolezni, ki bolnikom po dolgem času borbe ne omogočajo več normalnega življenja in menijo, da bi jim smrt olajšala trpljenje. S tem jim lahko pravzaprav polepšamo življenje, saj ob misli, da nekdo že leto nepremično leži v postelji, zagotovo ne pomislimo na mirno življenje.

Torej moj odgovor na vprašanje, ali imamo pravico do evtanazije, je da. Ampak vsak posameznik ima tudi pravico do svobode izražanja, zato ni napačno, če kdo meni drugače.

Ana K.

Je šport res za vse?

V delavnici Šport za vse smo ugotovili, da šport - dejavnost, ki je za nas samoumevna, ni omogočena vsem po svetu. Spoznali smo deklico Samio, ki prihaja iz Somalije, in ki se je z zelo trdim delom in odločnostjo, kljub nemogočim pogojem za treniranje, uspela uvrstiti na olimpijske igre v Pekingu. Pri tem smo spoznali, da otroci po svetu, predvsem tisti v državah v razvoju, nimajo niti pravice niti enakih možnosti za ukvarjanje s športom. Spoznali smo, da je šport aktivnost, ki je omogočena ljudem v dobro stabilizirani družbi, ne pa tudi ljudem, ki se vsakodnevno borijo za življenje ali preživetje. Šport povečuje produktivnost, dviguje razpoloženje ter izboljšuje naše fizično in psihično stanje, zato bi moral biti omogočen prav vsem na svetu!

Meta I.

MARIBOR - OIV in ID

V četrtek, 22. novembra 2018, je bila za vse dijake Gimnazije Ormož organizirana dejavnost v Mariboru v sklopu OIV in ID.

Dijaki 1. in 2. letnikov so šli eksperimentirat v Center eksperimentov, kjer so poskušali nenavadne in inovativne stvari. Po kosilu so se odpravili na ogled v lutkovno gledališče.

Dijaki 3. in 4. letnikov smo si najprej ogledali Univerzitetno knjižnico Maribor, kjer smo se naučili uporabljati program COBIS. Tisti, ki se bodo odločili za študij v Mariboru, bodo v tej knjižnici našli vse, kar bodo za študij potrebovali. Študenti medicine se bodo tam lahko učili anatomije, saj imajo v knjižnici tudi okostnjaka ter vse kosti potrebne za učenje.

Ker pa dijake 3. in 4. letnikov v kratkem čaka pomembna odločitev glede študija, smo si ogledali študentske domove, kjer bomo v času študija lahko bivali.

Ogledali pa smo si tudi angleško predstavo z naslovom Christmas Carol, ki govori o hudobnem možu, ki ga obiščejo trije duhovi in spremenijo njegov odnos do božiča in obdarovanja.

Klara B.

Ustvarjamo za otroke

Dijaki predšolske vzgoje vsako leto obdario otroke z različnimi dejavnostmi, ki jih pripravljajo pri strokovnih moduli skupaj z mentorji. V prvi polovici šolskega leta 2018/19 so zelo veliko ustvarjali ter spoznavali in pridobivali nove veščine na poklicnem področju. S kratko kamišibaj predstavo so uspešno predstavljali program predšolske vzgoje tudi devetošolcem.

24. septembra 2018 so se dijaki 1. in 2. letnika odpravili na Pikin festival v Velenje ter si ogledali edini otroški muzej v Sloveniji, to je Hermanov brlog v Celju.

Mesec oktober pa je bil prav poseben, saj smo v naši šoli pripravljali srečanje vseh srednjih šol s predšolskim programom in tako izvedli prireditev Vzgojiteljada 2018. Vsi naši dijaki predšolske vzgoje so se udeležili različnih delavnic, ki so se nanašale na temo otroštvo nekoč.

Dijakinje 4. letnika so se letos izjemno potrudile in pripravile svojo dramsko predstavo z naslovom Srečno do konca dni. Premiera je bila 6. novembra 2018 v šolski jedilnici, vabljeni pa so bili vsi okoliški otroci. Po predstavi so se otroci zabavali in učili v ustvarjalnih delavnicah.

Decembra so bili dijaki izredno dejavni, saj so se zvrstili številni dogodki. Za učence 1. triade OŠ Ormož so zaigrali dramsko predstavo Srečno do konca dni (18. 12. 2018). Nastopili so v okviru Severolandije s prireditvijo Zimsko glasbeno potovanje in božični bazar (18. 12. 2018). V naši jedilnici so pripravili novoletne likovne delavnice za učence 1. razreda OŠ Ormož, ko so skupaj z učenci izdelovali izdelke za praznične dni (19. 12. 2018). Obiskali so Vrtec Ivanjkovci ter jih obdarili s predstavo Srečno do konca dni ter še z ustvarjalnimi delavnicami (20. 12. 2018). Za otroke zaposlenih v OŠ Ormož so izvedli kamišibaj predstavo in delavnice z naslovom Pod medvedovim dežnikom (20. 12. 2018).

Dogodki se vrstijo tudi v letu 2019. 25. januarja smo v Vrtcu Podgorci izvedli naravoslovne delavnice in eksperiment z vulkani. Otroci so bili navdušeni.

mag. Aleksandra Š.

Obisk čarobnega bisera Italije

Nestrpno smo dijaki čakali na e-poštno sporočilo, ki bi nam razkrilo, ali smo bili zaradi posebnih uspehov v preteklem šolskem letu izbrani za nagradno ekskurzijo. Desetim dijakom se je ta želja tudi izpolnila. Letošnja destinacija so bile Cinque Terre in Firenze, ki so v tem delu leta še posebej čarobne.

22. septembra smo se v zgodnjih jutranjih urah odpeljali iz hladnega Maribora proti zahodu. Kljub temu, da so avtobusni sedeži nepresenetljivo manj udobni od domače postelje, smo po kaki uri že trdno spali. Le od časa do časa se še je slišal tih pogovor o lanski uspešni maturi in izbiri sendviča na naslednjem postajališču. Zbudilo nas je jutranje sonce, ki se je kazalo izza laških gričev, sobota je bila namenjena raziskovanju znamenitih Cinque Terr – pet slikovitih ribiških vasic, uvrščenih na Unescov seznam kulturne dediščine. Gre za 18 kilometrov dolg pas zalivov, plaž in strmih klifov obale Lingurskega morja, na katerem je od 11. stoletja naprej zrastle pet vasic oz. pet dežel, kar Cinque Terre pomeni v dobesednem prevodu.

V udobju našega avtobusa smo lahko uživali le do obmorskega mesta La Spezie, kjer smo se odpravili na železniško postajo, ki je bila naša izhodiščna točka za pot proti najbližji vasi Riomaggiore. Takoj ko smo izstopili iz avtobusa, nas je obdal svež morski zrak, pomešan z vonjem po borovcih, pa tudi prijetno sonce nas je grelo ves dan. Ne le poletno vreme, ampak tudi množica turistov na železniški postaji sta opozarjala, da je turistična sezona v Italiji še v polnem teku.

Skoraj nihče od nas na vlaku ni našel prostega sedeža, zato smo bili prav zadovoljni, da smo izstopili že na prvi postaji, imenovani Riomaggiore. Obala, jedro vasi in železniška postaja so bili povezani z dvema tuneloma, na stenah katerih je bil sestavljen čudovit mozaik z morskimi motivi. Pot skozi oba tunela nas je zanesla do obale, kjer smo začutili vetrič z morja, kavnice na vrhu klifa pa so ponujale razgled na razburkano morje, ki se je v daljavi stikalo z modrim nebom brez oblaka. V jedru vasi je vonj po morju zamenjal vonj po limoninem milu, ki se je vil po ozkih ulicah. Žive, mavrične barve po se prelivale po stenah starih, a lično urejenih ribiških hiš. Sončni žarki pa nas niso le grel, ampak so nam tudi omogočili, da smo utrip tamkajšnjega življenja ujeli na barvite fotografije. Imeli smo ravno dovolj časa, da smo se po sprehodu osvežili s kepico sladoleda, preden nas je vlak popeljal do naslednje vasi Vernazze.

Tudi tukaj smo lahko občudovali barvite nadstropne stavbe nanizane druga poleg druge. Na majhnih balkončkih, ki so jih krasile rože ali kako drugo zelenje, so skoraj vsi domačini na tak vroč dan sušili oprano perilo. V Vernazzi smo se ustavili ravno v času kosila, kar verjetno pojasni precejšnjo gnečo na ulicah. Iz za enega vogala je dišalo po morski hrani, iz za drugega po italijanskih testeninah, iz za tretjega pa seveda po pizzi – italijanski klasiki. Sestradani smo našli majhno restavracijo blizu obale, ki se je v par minutah napolnila do zadnjega kotička. Ob odlični kulinarni ponudbi nismo mogli dolgo ostati lačni. Pred nami je bil le še ogled največje in najbolj oddaljene vasice Monterosso al Mare, ob kateri se razprostirajo dolge peščene plaže. Nekateri so se sprehodili do jedra vasice, tisti bolj leni pa smo se odločili za osvežitev s sadnim frappejem ob razgledu na morje. Ker je začelo že prav pripekati, se je prilegel popoldanski sprehod po plaži z zavihanimi hlačnicami in čevlji v rokah ali pa celo skok v morje, ki je bilo s svojimi 26 stopinjami vseeno prijetno osvežilno. Na tak vroč dan nas ni nič zadrževalo pred kopanjem, niti dejstvo, da smo kopalke pustili na avtobusu. Od morja se je bilo težko posloviti, ampak me je nanj še cel vikend spominjal pesek v čevlju, saj mi je ta med sprehodom po plaži padel v vodo.

Zvečer smo se odpravili proti hotelu. Nestrpno smo pričakovali večerjo, ki nas je presenetila s krožnikom testenin za predjed, saj to pri nas običajno predstavlja glavno jed. Naslednje jutro smo se odpeljali v srce pokrajine Toskane, Firenze. Po vodenem ogledu smo samostojno raziskovali ta rojstni kraj renesančne umetnosti, kjer lahko na vsakem koraku uživaš ob umetninah slavnih mojstrov, kot so Michelangelo, Boticelli, Da Vinci in drugi. Na srečo nas je pred tem, da bi zatavali v množici, varovala ogromna kupola, ki kaže pot do Stolničnega trga. Majhne restavracije in znani butiki visoke mode so vabili mimoidoče iz renesančnih ulic v urejene in sladko vabljive trgovine. Popoldan smo se poslovili od čarobnih Firenc, ki so nas razvajale s sončnimi 32 °C, in se odpravili na pot proti mrzli namočeni Sloveniji. Polni novih izkušenj in vtisov, smo bili srečni, da bomo kmalu spet doma, kjer bomo lahko opustili komunikacijo s pantomimo.

Sandra K. in Ana K.

ŠPORTNI TABOR

Ljubitelji športa ali ljubitelji druženja s prijatelji, kar koli je že bil razlog, da smo se dijaki od prvega do tretjega letnika odločili, da bomo vikend med 28. in 30. septembrom preživel na športnem taboru. Dijake smo prvi večer bivanja v Hostlu pod Voglom v Bohinju povprašali, zakaj so se odločili, da se čez vikend odpravijo od doma in doživijo novo dogodivščino. Večina dijakov se je na tabor odpravila zaradi druženja s prijatelji, ostale pa so pritegnile zanimive in drugačne športne dejavnosti, sploh veslanje in plezanje. Tako smo se v petek ob 16-ih odpravili proti Bohinju in prispeli v večernih urah, zato na žalost nismo mogli izpeljati nobene dejavnosti.

Če bi morala izbrati dejavnost, pri kateri so dijaki, ki so se udeležili športnega tabora, najbolj uživali, bi to gotovo bilo veslanje. Tako smo se v soboto popoldne odpravili do jezera. Tam smo dobili navodila, se razdelili v dve skupini po 13 dijakov in se odpravili na jezero. Veslati smo morali usklajeno in v določenem ritmu, da smo se sploh lahko kam premaknili. Ena skupina se je odpravila proti mostu in kraju Bohinj, druga skupina pa proti sredini jezera in na njegovo drugo obalo. Po približno eni uri na jezeru smo sedli na kolesa in se odpeljali do naravne plezalne stene, kjer smo morali vsi poskusiti plezati, kajti vsaka nova izkušnja nekaj šteje. Plezanje se je končalo dobro in na srečo se nihče ni poškodoval.

»Bilo mi je všeč,
ko smo plezali,
kolesarili, veslali in se
družili«

»Vse je bilo super,
sploh dejavnosti,
ki so drugačne in
nevsakdanje.«

Spet smo sedli na kolesa in odpeljali krog po kolesarski poti do hostla. Prišli smo ravno na večerjo. Dopoldne smo se odpravili na pohod proti slapu Savica, ampak do slapa nismo prišli. Na poti smo se ustavili še na vojaškem pokopališču žrtev iz 1. svetovne vojne. Med potjo smo se družili, pogovarjali in seveda fotografirali. V nedeljo nas je čakal še en pohod – seveda krajši, ker smo morali stvari spakirati in se pripraviti na odhod. Na tem pohodu smo se odpravili do razgledne točke Bohinja. Profesorica Bojana Moravec, ki nas je zraven profesorja Petra Luknjarja spremljala na športnem taboru, nam je povedala nekaj zanimivih podatkov o Bohinjskem jezeru in potem smo se iz razgledne točke odpravili še do jezera in na kratek sprehod ob jezeru ter nazaj do hostla.

Tam smo imeli še nekaj časa do kosila, zato smo izvedli razne športne aktivnosti, kot so odbojka, namizni tenis, namizni nogomet in badminton. Po kosilu smo odnesli kovčke in torbe na avtobus in se odpeljali proti Ormožu. Na poti smo se ustavili še na Bledu. Avtobus nas je zapeljal do Blejskega gradu, mi pa smo se peš odpravili do jezera in tam imeli nekaj prostega časa, da smo lahko poskusili slaščice ali pa se preprosto sprehajali ali fotografirali ob jezeru. Dijakom se je športni tabor zdel zanimiv, vtisi pa so seveda bili različni. Nekateri bi imeli še več aktivnosti, kljub temu da smo jih izvedli zelo veliko, in imeli bolj malo prostega časa, ki pa smo ga zelo dobro izkoristili. Večina dijakov bi želela dlje časa ostati v Bohinju in imeti daljši športni tabor. Ampak po besedah profesorice je bilo kratko, a sladko.

»Bilo mi je všeč, ker smo se lahko sprostili, uživali v naravi in dobri družbi.«

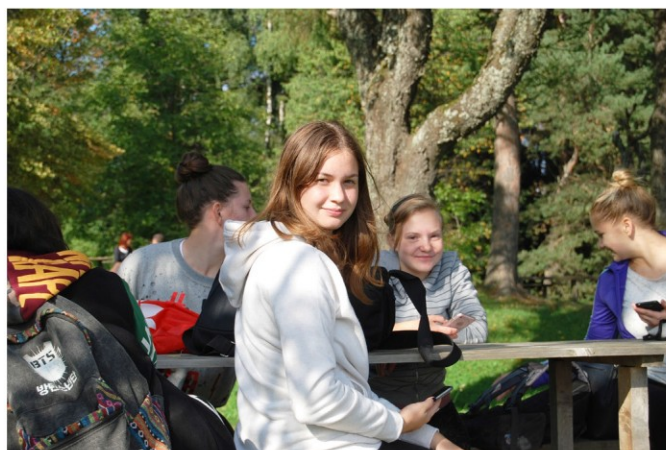

Kaja H.

SPOZNAVNI VIKEND

V gimnaziji se radi držimo običajev in krepimo nove vezi med dijaki, zato se dijaki prvih letnikov na začetku septembra, letos je to bilo 14. v mesecu, odpravijo na spoznavni vikend.

Tradicija velewa, da je ta že nekaj časa na Kozjaku, v ČŠOD Škorpiljon. Zraven tega, da se tam krepijo stare prijateljske vezi in ustvarjajo nove, je vikend namenjen tudi različnim dejavnostim – od različnih delavnic in dejavnosti, vse do vaj za sproščanje, športnih in glasbenih dejavnosti.

Prvi dan smo se naučili nekaj plesnih korakov ter prepevali različne pesmi. Po kosilu smo se odpravili do bližnje kmetije, kjer smo jahali konje ter streljali z lokom. Ko smo osvojili osnovne tehnike jahanja in lokostrelstva, smo se vrnili v dom Škorpiljon, kjer smo prebivali naslednje 3 dni. Po slastni večerji smo imeli v jedilnici različne družabne igre. Za tem je sledil nočni počitek, a mi še zdaleč nismo mogli zaspati. Naslednje jutro smo se po zajtrku odpravili v učilnice, kjer smo imeli delavnice, ki nam bodo pomagale prebroditi to šolsko leto. Medtem so naši trebuščki postali zelo lačni in odpravili smo se na kosilo in na zaslužen počitek, da smo nabrali moči za pohod do Žavcarjevega vrha. Vsi utrujeni in izmučeni smo se po treh urah hoje vrnili do doma, kjer smo napadli večerjo. Za večerjo je sledilo druženje in spoznavanje ob tabornem ognju. Dolgo v noč smo se zabavali, peli in plesali ter se imeli zelo lepo.

Naslednji dan smo se zbudili z žalostnimi obrazi, saj smo vedeli, da je to zadnji dan na Kozjaku. Po zajtrku smo s svojima razredničarkama malo poklepetali in se zabavali vse do kosila. Po kosilu smo spakirali, pospravili sobe ter se odpravili na avtobus. Na poti domov smo se zelo zabavali in se tudi ustavili v McDonaldsu.

Tako so minili trije dnevi zabavnega druženja in naše dogodivščine.

Ana E., Špela K., Maša P.

Božična pravljica na Dunaju

Prvega decembra smo se nenaspani in utrujeni gimnazijci in nekateri osnovnošolci zbrali na avtobusni postaji ob 5. uri zjutraj in komaj čakali na avtobus, da bi lahko še malo zadremali. Čeprav nenaspani, smo se vseeno veselili enodnevnega izleta na Dunaj. Ko smo stopili v hladni dan, nismo bili razočarani. Dunajske ulice so nas pričakale bele in pokrite s snegom.

Prva destinacija, ki smo jo obiskali, je bil dvorec Schönbrunn. Ljudje, ki so živeli v njem, so imeli zelo zanimivo preteklost, med njimi je bila na primer kraljica Sisi. Dvorec je bil ogromen in zanj potrebuješ načrt, če se ne želiš izgubiti. Ob ogledu dvorca smo dobili ali pisne ali audio opise soban, v katere smo vstopili. Po končanem ogledu seveda ni zmanjkalo časa niti za slike pred dvorcem. Dunaj se sveti in je okrašen, že skoraj pripravljen na praznike. Ulice so polne ljudi, ki hitijo po opravkih, in turistov, ki fotografirajo popolnoma vse.

Naša druga postaja je bila razstava, kjer smo si ljubitelji umetnosti lahko ogledali slike Gustava Klimta in drugih umetnikov, katerih slike so bile razstavljene v prelepih sobanah muzeja Belvedere. Mraz nam je kmalu po odhodu iz razstave Klimtovih slik prišel do živega in hiteli smo na kosilo v tople restavracije in trgovine. Če nam slike Gustava Klimta niso bile pogodu, smo imeli še drugo možnost in tako smo se znašli na razstavi slik Clauda Moneta v muzeju Albertina. Ogled je bil zanimiv za nekatere in v njem smo uživali, a bili presenečeni nad cenami teh slik, ki se gibljejo med nekaj tisoč in milijoni evrov. Za piko na i smo si lahko ogledali tudi nekaj razstavljenih slik Pabla Picassa in drugih spoštovanih umetnikov.

Po ogledu smo spet zmrzovali na dunajskih ulicah in se spraševali, kaj vse nas še čaka. Glasbeni tipi oseb, ki jih slikanje ne zanima preveč, so lahko končno uživali v Hiši glasbe, kjer so nas navdušile že prav posebne stopnice, ki so, ko si hodil po njih, igrale. Tam smo hodili po prav posebnih sobah, ki so imele interaktivne funkcije in nam tako omogočile, da smo tudi mi postali dirigenti ali pa na zabaven način izvedeli kaj novega o skladateljih in glasbenikih. Vodička nas je nato popeljala še po mestu, kjer smo videli okrašene stavbe, kočije, konje, katerih cene so nas presenetile še bolj od cen slik, ki smo jih videli poprej, znane stavbe ter tudi protest. Prosta ura nam je prinesla veliko možnosti in nekateri dijaki smo se odločili ogledati stojnice, s katerih so prihajale omamne vonjave in na katerih so bili razstavljeni razni okraski. Kot po navadi so tudi cene bile zelo visoke in hitro smo obupali v iskanju čaja, ki nas ne bi stal bogastva. Ko smo se v množici ljudi malo pogreli ter posneli nekaj fotografij, je bil čas da se odpravimo domov, vendar ne mimo praznično urejene ulice, kjer so nad nami viseli milijoni bleščečih lučk.

Ko smo končno vstopili v tople avtobus, so že vse pošteno bolele noge, a vedeli smo, da se bomo odpočili na dolgi vožnji domov. Na avtobusu je bilo kasneje tudi malo tišje kot po navadi, saj je bilo kar nekaj dijakov enostavno preutrujenih in so kar zadremali, kar pa seveda ni motilo profesorjev. Ko smo okoli enajste ure prispeli v Ormož, smo imeli dovolj moči le še za to, da se poslovimo od sošolcev in odidemo domov v tople postelje.

Hana Č.

GEOGRAFI IN ZGODOVINARJI V CELJSKI KOTLINI

V okviru maturitetnih predmetov pri geografiji in zgodovini smo se 4. oktobra 2018 odpravili na strokovno ekskurzijo. Pot nas je popeljala v Celjsko kotlino, ki je zelo poseljeno in industrializirano območje, najbolj znano po pridelavi hmelja. Najprej smo si ogledali manj znani gradu Žovnek, ki predstavlja zibelko grofov Celjskih. Gospa, ki nas je popeljala po gradu, je povedala, da je bil dolgo prepuščen propadanju, a ga v zadnjih letih intenzivno objavljajo. Nato smo naredili kratek postanek pri Žovneškem jezeru, kjer smo geografi izvedli vajo, nato pa smo odšli na ogled jame Pekel. Ta nas je presenetila z bogatimi kapniškimi tvorbami, ki za to območje niso značilne. Največjo atrakcijo v jami predstavlja podzemni slap, kjer voda pada dobre štiri metre, posebnost pa je, da je to največji podzemni slap, ki je obiskovalcem neposredno dostopen. Po prihodu na površje smo se odpeljali v Celje, kjer smo obiskali Pokrajinski muzej Celje in si ogledali dve razstavi, Celeja – mesto pod mestom ter razstavo Celjski Grofje.

Meta I., Ana K.,

NARAVOSLOVCI NA TERENU

Dijaki 4. letnika, ki imamo izbirne maturitetne predmete kemijo, informatiko, fiziko ali biologijo, smo se 10. oktobra 2018 udeležili naravoslovne ekskurzije v Ljubljano in Podgorico.

Naša prva postaja je bil največji raziskovalni inštitut v Sloveniji, Inštitut Jožef Štefan. Inštitut izvaja širok spekter naravoslovnih raziskav in zagotavlja vrhunsko izobrazbo kadrom ter razvoj tehnologije na mednarodni ravni. Znan je po zlatih znakih Jožefa Štefana, ki jih vsako leto podeljuje za odmevna doktorska dela s področja naravoslovno-matematičnih, tehniških, medicinskih in biotehniških ved. Po sprejemu smo si ogledali odsek za umetno inteligenco, ki se ukvarja s strojnimi učenjem, analizo velike količine podatkov v realnem času, logičnim sklepanjem, itd. Predstavili so nam različne programe, kot je program, ki sortira googleve zadetke glede na potrebe uporabnika, ter program, ki v realnem času na zemljevidu sveta prikaže najnovejše dogodke in novice. Na odseku za kompleksne snovi smo se poigrali z vlakcem. S pomočjo superprevodnika, tekočega dušika in magnetnega polja smo ustvarili lebdeč vlakec, ki je lebdel tudi takrat, ko smo tirnico obrnili na glavo. Ogledali smo si tudi napravo, s katero analizirajo snovi na molekularni ravni. Na področju biotehnologije se inštitut ukvarja z biokemijo raka, s celično biologijo in z raziskovanjem proteinov. Videli smo različne laboratorijske pripomočke, še posebej nas je navdušil elektronski mikroskop, s katerim smo si lahko ogledali človeški las in oko muhe.

Po ogledu inštituta se je del skupine odpravil v Nacionalni inštitut za biologijo, drugi del pa v Akademsko in raziskovalno mrežo Slovenije oz. Arnes. Arnes gradi, vzdržuje in upravlja infrastrukturo, ki povezuje univerze, inštitute, raziskovalne laboratorije, muzeje, šole, baze podatkov in digitalne knjižnice. Pri ogledu smo vstopili v sistemsko sobo Arnesa, kjer so se nahajali strežniki. Bilo je zelo glasno in hladno. Dobili smo nekaj informacij o infrastrukturi stavbe, protipožarnem varovanju in napajanju. Sledila je predstavitev o nevarnostih spleta. Pogovor je bil zelo zanimiv, saj smo se pogovarjali o tem, kako lahko podjetja in korporacije prodajajo naše osebne podatke. V današnjem času je možno pridobiti osebne informacije s pomočjo kamere na prenosniku in celo mikrofona na telefonu.

Zaključek naše ekskurzije je predstavljal ogled Rektorskega centra v Podgorici. Skozi zaščitno steklo smo na lastne oči videli reaktor TRIGA, ki se uporablja kot izvir nevtronov in drugih vrst sevanja. Moč reaktorja je osemstisočkrat manjša od reaktorja NE Krško. Naučili smo se, da obstajajo tri vrste sevanja; sevanje alfa, beta in gama. V enem izmed eksperimentov smo nekaj sekund s sesalcem sesali zrak in nato filter postavili pod detektor sevanja, ki se je sprožil. Ugotovili smo, da je naravno sevanje povsod okrog nas in da sploh ni tako nevarno, kot je predstavljeno v medijih.

Naravoslovna ekskurzija je bila koristna in poučna izkušnja, saj smo videli, kako lahko znanja, ki se jih učimo v šoli, uporabimo v življenju in jih še dalje razvijamo. Nudila nam je tudi vpogled v možnosti zaposlitev na področjih, ki nas zanimajo.

Grega R.

Danska od blizu

Danska od blizu je vsakoletni projekt, ki ga organizira Društvo slovensko-danskega prijateljstva. To leto smo imeli priložnost, da se te nepozabne ekskurzije na Dansko udeležimo tudi Vid, Lea in Lara in postanemo del te neverjetne zgodbe.

Pot proti Danski se je začela 1. septembra, ko smo stopili na avtobus še s 37 drugimi dijaki iz vseh koncev Slovenije. Ker je bila pot zares dolga, smo na avtobusu imeli čas za spoznavanje in ustvarjanje novih prijateljstev, vožnjo pa smo si tudi krajšali s učenjem danske himne. Naša prva postojanka na Danskem je bil otok Rømø, kjer smo celo zaplavali v Severnem morju. Nato smo se odpravili v najstarejšo Dansko mesto, Ribe. Naslednji dan smo obiskali deželo lego kock: Legoland, kjer smo obujali spomine otroških dni in se neizmerno zabavali.

Naša naslednja postaja je bilo mesto Nykøbing Mors, kjer smo obiskali gimnazijo Morsø Gymnasium. Tam so nam pripravili danski večer in nam tako predstavili Dansko. Razdelili so nas med gostitelje, pri katerih smo prespali dve noči. Naslednji večer smo se gostiteljem, dijakinjam in dijakom gimnazije Morsø predstavili s super muzikalom »Dobro jutro Slovenija«, s katerim smo predstavili Slovenijo. Sledila je predstavitev kulinarike slovenskih pokrajin in seveda pogostitev ter druženje z našimi danskimi prijatelji. Odhod iz Nykøbinga je bil poln čustev, saj smo se stežka ločili od naših danskih prijateljev. Po slovesu smo se odpravili v moderno galerijo Aaros, ki je znana po mavrični panorami, s katere lahko uživaš v prečudovitem razgledu na mesto Aarhus.

Pot nas je nato vodila v pravično mesto Odense, kjer smo obiskali rojstno hišo največjega danskega književnika Hansa C. Andersena in se sprehodili po mestnem jedru ter uživali ob dragi danski kavici.

Na poti do Kobenhavna smo se ustavili na najvišjem vrhu Danske. Čeprav tej vzpetinici Danci pravijo gora, je za Slovence to prej kakšen grič ali hribček, saj je njegova nadmorska višina le 173 m. Naslednji dan smo obiskali katedralo z grobnicami mnogih danskih vladarjev in muzej z vikinškimi ladjami v mestu Roskilde. Na našem izjemnem popotovanju po Danski seveda ne izpustimo ogleda gradu »Kronborg« v Helsingør, kjer je »doma« Shakespearova zgodba o Hamletu. Naša končna postaja ta dan je bila mednarodna gimnazija Helsingor International Hojskole, na kateri smo ponovno izvedli slovenski večer in tako dijakom iz vseh koncev sveta predstavili našo domovino. Preostanek našega popotovanja smo preživeli v danski prestolnici, kjer smo si naprej ogledali grad Rosenborg, ki je bogato opremljen s pohištvom in umetninami. Ogledali smo si tudi dragoceno kraljevo zakladnico, ki je bogata z dragulji in zlatom. Popoldan smo obiskali slovensko veleposlaništvo in danski parlament. Zadnji dan je bil namenjen raziskovanju Kobenhavna in druženju z novimi prijatelji, saj se je naš čas na Danskem bližal koncu. Zvečer smo se vkrcali na trajekt in zapustili kraljevino Dansko. Pred nami je bila dolga pot do doma.

Po 25 urah vožnje smo se, polni novih izkušenj in s 37 novimi prijatelji, končno vrnil v naše malo mesto Ormož. Vsi se strinjamo, da je bila to najboljša ekskurzija v našem življenju, ki nam bo ostala v spominu za vedno. Vsekakor pa smo dobili motivacijo za novo šolsko leto in motivacijo, da se znova izkažemo v šoli. Vredno se je potruditi, kajti če te na koncu čaka nagrada, kot je ta ekskurzija na Dansko, je trud vsekakor poplačan.

Lara T., Vid M., Lea M.

Martin Kojc

Gimnazijo Ormož je skozi vsa leta njenega obstoja obiskovalo ogromno raznolikih in zanimivih dijakov. Ena, ki precej izstopa, je zagotovo Helena Srnec, mlada prleška ustvarjalka, ki se danes lahko pohvali s štirimi izdanimi literarnimi deli. V gimnazijskih letih je izdala pesniški prvenec Sanatana, v času študija roman Pol litra viskija za pogum, leta 2014 pa je izdala knjigo Prleška duša. Njeno najnovejše delo je monografija, ki nosi naslov Martin Kojc – most k spoznanju.

Kdo sploh je Martin Kojc? Žal bi se ob tem imenu to vprašalo veliko preveč ljudi, še posebej žalostno pa je, da ga ne poznamo ljudje iz naših koncev, kajti Kojc je izviral iz Prlekije, natančneje iz Središča ob Dravi. Martin Kojc je bil slovenski psiholog, parapsiholog in publicist. Do začetka 2. svetovne vojne je deloval v Nemčiji, kjer je vodil življenjsko svetovalnico in s svojo psihoterapijo dosegal pomembne uspehe. Nato se je vmil v domovino. Bil je tudi prvi slovenski hipnotizer. Napisal je več knjig, ki so največji odmev doživele v tujini, predvsem na Nizozemskem. Označujejo ga kot mojstra življenja in mišljenja.

Helena se je odločila, da si taka osebnost zasluži večjo prepoznavnost, kar bo s pomočjo te knjige zagotovo uspelo. Tako rekoč pika na i je bil dvodnevni simpozij o Martinu Kojcu, ki je potekal 20. in 21. septembra v Ormožu. Udeležilo se ga je veliko pomembnih predstavnikov raznih ustanov med drugim npr. dr. Janek Musek, doc. dr. Igor Škamperle, mag. Fran Mikša, dr. Franka Premk in drugi.

Ana Z.

Aktualno

Sprejem novincev

Selitev iz osnovne šole v srednjo šolo je velika in korenita sprememba. Novinci v Gimnaziji Ormož oz. "fazani" smo bili 3. septembra sprejeti v našo novo šolo. Sprejem je bil razdeljen na dva dela. Prvi dan nas je sprejela razredničarka Nina Cerkenik in nas seznaniila s šolskimi pravili. Drugi dan pa smo imeli zabavnejši del – krst fazanov, ki je uradni sprejem med dijake. Pripravijo ga četrti letniki, ki pripravijo igre za prve letnike oz. fazane. Letos smo se pomerili v luščenju koruze, ugibanju pesmi, pikanju balonov in drugih preizkusih. Dijaki iz gimnazijskega programa smo, kljub številčnosti dijakov iz programa predšolske vzgoje, dokazali, da smo boljši.

Kaja H., Maša P.

VZGOJITELJADA 2018 V GIMNAZIJI ORMOŽ

Dvesto dijakov, njihovih mentorjev ter ravnateljev iz dvanajstih šol, ki izvajajo srednješolski program predšolske vzgoje, je 18. oktobra gostovalo v Gimnaziji Ormož na tradicionalnem srečanju Vzgojiteljada. Rdeča nit letošnje prireditve z naslovom Dere sem jaz mali bija je bilo otroštvo nekoč. To je zaznamovalo tudi uvodno prireditev, ki so jo popestrili glasbeniki, ki igrajo na ljudska glasbila. Pozdravili in nagovorili so jih ravnateljica Gimnazije Ormož ga. Klavdija Zorjan Škorjanec, župan Občine Ormož g. Alojz Sok in predsednik Skupnosti srednjih šol za predšolsko vzgojo g. Alojz Pluško. Uvodno prireditev so na projekcijah popestrile likovne vstopnice, ki so jih udeleženci poustvarili po naslovni prleški pesmi.

Dijaki vseh slovenskih šol (Srednja šola Veno Pilon Ajdovščina, ETrŠ Brežice, Gimnazija Celje-Center, Srednja šola Izola, Srednja šola Jesenice, GSŠRM Kamnik, Srednja vzgojiteljska šola in gimnazija Ljubljana, Gimnazija Franca Miklošiča Ljutomer, III. gimnazija Maribor, ŠC Novo mesto – Srednja gradbena, lesarska in vzgojiteljska šola, Srednja šola Slovenj Gradec in Muta, Gimnazija Ormož) so se razdelili v delavnice, na katerih so izdelali stara ljudska glasbila iz koruze in trstike, punčke iz cunj (bobike), stare pastirske igrače (vuge) ter cvetje iz papirja, šivali ljubke igrače, se preizkušali v plesanju ljudskih plesov in multimedijem ustvarjanju. Srečanja so se udeležili tudi otroci Vrtca Ormož, ki so skupaj z drugimi udeleženci zaplesali ljudske ples. V delavnici namiznih otroških iger so izdelali stare igre, v delavnici športnih otroških iger pa obujali spomine na stare gibalne igre, kot so figure metat, ristanc, slepe miši, kamenčkanje idr.

V delavnici Povejmo po domače je nastal pravi jezikovni Babilon, saj so dijaki lahko govorili v domači narečni, nadnarečni ali mestni govoric. Tako so se srečali s primorsko, gorenjsko, rovtarsko, dolensko, štajersko, koroško in panonsko narečno skupino. Zastopane so bile tudi ljubljanska, mariborska in celjska mestna govorica. Izvedene delavnice so se na zaključni prireditvi predstavile.

mag. Aleksandra Š.

POROČILO IZ MUZEJA

KDAJ: 23. oktober 2018

KDO: dijaki prvega letnika Gimnazije Ormož, Karmen Plavec, prof., kustosinja Manica Hartman

KJE: Pokrajinski muzej Ptuj-Ormož

KAJ SMO SI OGLEDALI: razstavljene predmete, najdene na območju Ormoža iz prazgodovine in srednjega veka

NAMEN: spoznati mesto Ormož v času prazgodovine

OPIS: V prvi sobi smo si ogledali nekaj srednjeveških kipov (kip Bog Oče, Marija z otrokom, Sv. Marjeta z otrokom, Sv. Doroteja, Sv. Barbara in najstarejši kip, kip Bradatega moža). Po ogledu srednjeveških kipov smo prešli na arheološke najdbe na območju Ormoža.

Območje Ormoža je bilo naseljeno že v drugem tisočletju pr. n. št. Naselbina je bila v obliki polkroga, velika kot današnji center Ormoža in je sodila med največje v Evropi. Naselbino so varovali jarki, ki so še danes vidni v mestni grabi in parku. Hiše so bile grajene preprosto (najprej so skopali jame, v jame so postavili stebre in okrog naredili stene iz blata ter streho iz trave ali slame). Merile so 5 do 8 metrov v dolžino in 3 do 4 metre v širino. Na razstavi smo si lahko ogledali posode, v katerih so shranjevali tekočino (olje, vodo) ali hrano (proso, pšenico, piro, lečo) in so bile delno zakopane v zemljo, mlin za mletje žita, ognjišče, pekvo (posoda za peko mesa), prenosno ognjišče in namizno posodo. Vsa posoda je bila narejena ročno, največkrat iz gline. Niso pa bili spretni samo z glino, ampak so bili tudi zelo dobri v livarstvu.

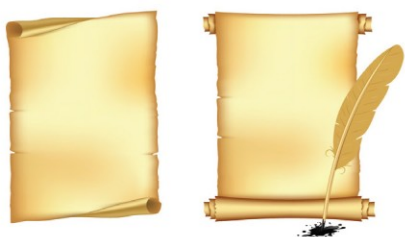
V verske namene so uporabljali kipce bogov in boginj ter izdelovali tudi moške in ženske figurice, ki bi naj predstavljale takratne Ormožane (kako so se imenovali takrat, ni znano). Če je bilo potrebno, so žrtvovali tudi žive živali.

Nato smo si ogledali še grobove (ženski grob, moški grob in dvojni grob). Takratni prebivalci so imeli pokopališče na robu naselbine, tako kot danes, mrtve so upepelili ter njihov pepel pokopali v posodah (žarah). Zraven so ljudem prilagali še kose nakita (arheologi so našli tudi zapestnice za nogo in iglo za spenjanje obleke), skodelice, orodje (v moškem grobu so našli sekiro in posodo za pijačo) in orožje, saj so verjeli v posmrtno življenje. Danes po priloženih stvareh sklepamo, ali je človek spadal med bogatejši sloj ali revnejši sloj. V najbogatejšem grobu na področju Ormoža so našli zlato in steklo. Nekaj posebnega je bil razstavljen dvojni grob, v katerem sta bila upepeljena in pokopana mož in žena (v določenih primerih ja za možem morala umreti še žena). V tem grobu so našli tudi britvico.

Ogledali smo si tudi najdbe iz starejše in mlajše kamene dobe. Med pomembnejše najdbe je sodilo vretenčno kolo, ki so ga izumili Kelti, in peči, v katerih so žgali posodo. Na območju ormoškega hotela so jih našli sedem, vendar je le ena ohranjena v celoti. Narejena je bila iz latenske keramike.

Najdbe iz ormoškega področja so poslali tudi v večje muzeje, kot so na primer Ptuj, Ljubljana in celo Graz.

Glede na to, da je Ormož majhno in manj razvito mesto, je arheološko zelo pomembno in ima bogato zgodovino.

Gašper K., Kaja H.

Če rad/rada rešuješ probleme in se želiš naučiti programirati, se nam pridruži pri **krožku programiranja.**

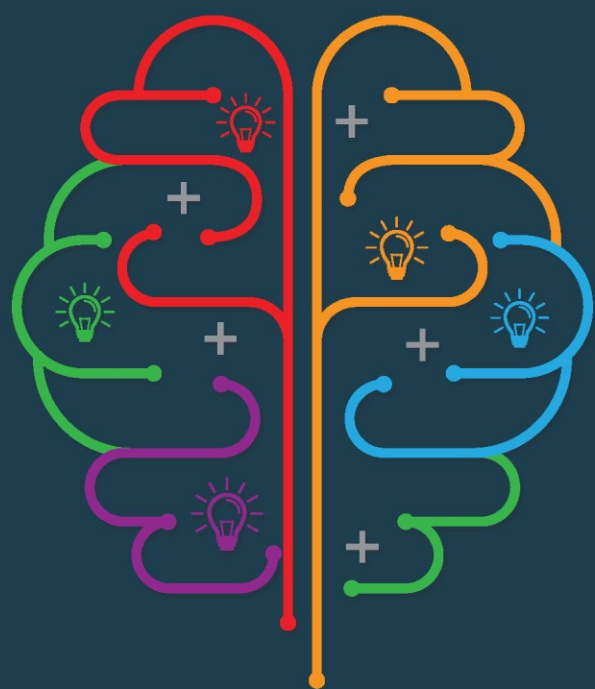
Python,
Micro: bit,
Lego Mindstorms
EV3...

PEVSKI

ZBOR in BAND

Gimnazije Ormož
Se vidimo na koncertu?

Želiš izboljšati
tehnike pomnjenja?
pridruži se

MEMOFRIKOM

VAJA DELA MOJSTRA

Za začetek nam povej, kaj je tvoja strast in s čem se v prostem času najraje ukvarjaš?

Stara sem 17 let, v prostem času najraje berem knjige ter preživljam čas s svojo družino in prijatelji.

Koliko let že igraš violino?

Violino igram že od šestega leta, torej 12 let.

Kdo te je navdušil, da si začela obiskovati glasbeno šolo?

Ko sem hodila v prvi razred, me je neko popoldne mami peljala na koncert violinskega kvarteta, ki ga je vodila moja kasnejša učiteljica violine, in takrat sem se zelo navdušila nad tem inštrumentom. Glasbena šola je predstavljala edino možnost, da se naučim igrati violino, tako da sem jo začela obiskovati še isto leto.

Ali veliko nastopaš? Na katerih dogodkih?

Več sem nastopala, ko sem še redno hodila v glasbeno šolo. Takrat sem se dve leti zapored udeležila tudi violinskega tekmovanja Jaz imam pa goslice. Po zaključenih osmih letih violine sem še dve leti redno obiskovala orkester Glasbene šole Franca Ostrca v Ljutomeru, s katerim smo tudi redno nastopali in se udeleževali različnih revij. Sedaj samo še občasno igram na šolskih proslavah.

Po končani glasbeni šoli se je tvoja glasbena pot nadaljevala, kam?

Po zaključeni glasbeni šoli sem, kot sem že omenila, dve leti nadaljevala z igranjem v orkestru ter obiskovala privatne ure violine, vendar sem zaradi prenatrpanega urnika to žal morala opustiti. Trenutno obiskujem ure klavirja ter ure glasbene teorije in se pripravljam za sprejemne izpite na Akademiji za glasbo.

Kaj ti predstavlja glasba, zakaj si se odločila prav za igranje violine?

Glasba predstavlja moj vsakdan in zelo pomemben del mojega življenja ter mene kot osebe. Kar se tiče violine, sem se nad njo navdušila čisto pa naključju, kot sem že omenila, na koncertu violinskega kvarteta.

Kaj si želiš po zaključku srednje šole, kakšne cilje imaš?

Po končani osnovni šoli sem poskušala glasbo nekako potisniti na stranski tir, se v večji meri posvetiti šoli. Kmalu sem ugotovila, da brez nje ne morem ter da se ji moram pravzaprav posvetiti še toliko bolj, da se bom lahko poklicno ukvarjala z njo vse življenje. Trenutna ideja je, da bi po srednji šoli šolanje nadaljevala na Akademiji za glasbo v Ljubljani.

Kaj je največ, kar ti je gimnazija v teh treh letih dala?

Naučila me je organiziranosti, kar se mi trenutno zdi zelo pomembno, saj le tako lahko v svojem dnevu najdem dovolj časa za vse.

Kako kombiniraš učenje in ukvarjanje z glasbo, ti ta vzame veliko prostega časa?

V bistvu se z glasbo ukvarjam že od prvega razreda, tako da sem morala glasbo in šolo vedno kombinirati. To se v srednji šoli ni bistveno spremenilo. Ko sem se odločila, da bo glasba v mojem življenju več kot samo hobi, je s tem seveda prišlo tudi do odrekanja. Včasih se je pač treba odpovedati druženju s prijatelji, novemu delu serije ali pa dobri knjigi, zato da greš vaditi ali narediti domačo nalogo, ampak to ne pomeni, da prostega časa ni.

Klara B.

Intervju s Kajo Rutar

Pogovarjali sva se z dijakinjo 1. a pv Kajo Rutar, ki je aktivna na več področjih

Prosim, če se lahko na kratko predstaviš.

Sem Kaja, stara sem 16 let, prihajam s Ptuja in hodim v Gimnazijo Ormož. V prostem času rada pojem, plešem in se ukvarjam z različnimi športi.

Ali katerega izmed športov tudi treniraš?

Seveda, ples treniram že 13 let, trenutno treniram v plesnem centru Mambo. Plešem pa zvrst hip hop.

Kateri so tvoji priljubljeni športi zraven plesa?

Košarka, odbojka in rokomet.

Kaj še rada počneš v prostem času?

Že od majhnih nog rada pojem, torej v prostem času veliko pojem, sem pa tudi članica dveh pevskih zborov Allegro ter Carmina Slovenica. Pojem razne zvrsti, najraje pa pop.

Zakaj si se vpisala v Gimnazijo Ormož?

Vpisala sem se zato, ker je bil prvi vtis, ki sem si ga ustvarila o šoli ta, da je zanimiva, in seveda zato, ker me zanima poklic vzgojiteljice.

Ana E., Barbara P.

	7	3						
1		9			3			
	2							4
			1					9
	3					6	5	2
5								3
		7		1			9	
		4		7				
	5			9	6	4	8	

©Vladimir Milovanović

Software © 2013 crossword-compiler.com

ŠALE

V šoli se Janezek uči sklanjatve. Učiteljica ga vpraša: 'kako se sklanja dedek?'
Janezek: 'ja... brez kozmodiska težko'.

Sin vodje gangsterjev se vme z mature.

Oče ga vpraša: "Sine, kako je bilo na maturi?"

Sin odvrne: "Krasno. Trije so me spraševali 3 ure, pa jim nisem nič povedal."

Zakaj da blondinka superge v torto?

Zato, ker na njih piše FILA...

Zakaj blondinka daje spodnji del trenirke na glavo?

Ker na trenirki piše 'Kappa'.

Zanimiva znanstvena dejstva, ki se jih v šoli nismo naučili

Kisik ima barvo

Kot plin je kisik brez vonja in brez barve, a v tekoči in trdni obliki je kisik blede modro obarvan.

V periodični tabeli manjka le ena črka

Če ne upoštevamo šumnikov, je to je črka J. Kar preverite!

Banane so radioaktivne

Banane vsebujejo kalij in ker se kalij razgrajuje, banane postanejo rahlo radioaktivne. A brez skrbi! Pojesti bi morali kar 10 000 000 banan hkrati, da bi vam radioaktivnost škodovala.

Topla voda zamrzne hitreje kot hladna

To se morda sliši smešno, a v znanstvenem svetu temu rečemo Mpemba efekt. Znanstveniki pravijo, da je temu tako, ker imajo vodni delci posebno razporejeno hitrost premikanja, ki jim omogoča, da hitreje zamrznejo.

Hladna voda se segreje hitreje kot vroča

Trik, ki je prav tako povezan z efektom Mpemba, a deluje v obratni smeri.

Ljudje so v sorodu z glivami

Študija iz Univerze v Cambridgeu iz leta 2015 kaže, da se je človeštvo razvilo iz genov, ki izhajajo iz rastlin. Zaradi teh ugotovitev raziskovalci priznavajo, da približno 1 % človeškega genoma izvira iz rastlin.

Na drugih planetih lahko dežujejo diamanti

Različne študije preučujejo možnost, da lahko planeti Neptun, Uran, Jupiter in Saturn proizvajajo diamante. Atmosfera na vseh štirih planetih ima tako skrajni tlak, da lahko kristalizira ogljikove atome in jih spremeni v diamante.

Helij lahko deluje proti gravitaciji

Ko se helij ohladi do ekstremnih temperatur, le nekaj stopinj od absolutne ničle, se lahko pretvori v superfluid, kar pomeni, da lahko teče brez trenja. Deluje proti gravitaciji in se lahko povzpne po straneh kozarca navzgor.

V vesolju ne moremo rigniti

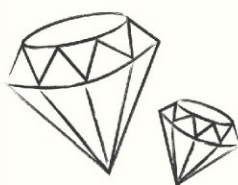
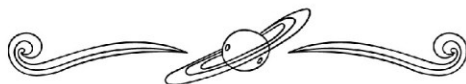
Na Zemlji deluje gravitacija, zato ob riganju prihajajo iz ust le plini, trdna hrana pa obleži v želodcu. V odsotnosti gravitacije pa se plin ne more ločiti od trdne hrane zato bi v vesolju, če bi želeli rigniti, bruhal.

Približno polovica našega telesa so bakterije

Tako je. Študija iz leta 2014 ocenjuje, da človeško telo sestavlja 39 trilijonov bakterij in 30 trilijonov človeških celic.

Ne vemo, kako izgleda večina vesolja

Približno 96 odstotkov vesolja je sestavljenega iz temne snovi in temne energije, ki je ljudje ne zaznavamo. Znanstveniki verjamejo, da je temu tako, ker delci, ki tvorijo temne snovi in energije, ne delujejo materialno ali svetlobno. Čeprav znanstveniki nenehno odkrivajo nove planete in zvezde, je nemogoče sklepati o stvareh, ki so našim očem nevidne.

DIJAŠKI KOKTEJL

Poslušajte nas na 88,9 MHz FM

30. 3. 2019 27. 4. 2019

25. 5. 2019 22. 6. 2019

OB 11. URI

Vsako zadnjo soboto v mesecu
Ponovitev oddaje je v nedeljo ob 19. uri

@gimormoz

02 740 01 47

[HTTP://WWW.GIMNAZIJA-ORMOZ.SI/](http://www.gimnazija-ormoz.si/)